

Ο ΠΥΡΓΟΣ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΗΝΑ

ΒΓΗΚΑΜΕ ἐπάνω εἰς τὴν ῥάχη τοῦ βουνοῦ.

Ὁ ἥλιος ἐφλόγιζε ἀκίμῃ τὰ κατὰξερα πλευρά, μὰ κάτω εἰς τῆς ρεμματιαῖς ἐπλάκωναν τῆς νύκτας ἡ σκι-
αῖς, ὡσάν μεγάλα μαῦρα σύννεφα

Τὸ χωριὸ γυρμένο σὲ μιὰ ῥαχοῦλα, εἰς τὴν τελευταία τοῦ βου-
νοῦ ποδιά, ἐφαίνετο ἀκέρχο, ὁλοκάθαρο, σάν ἓνα πρᾶμμα μὲ
φυχή, ποῦ ἤθελε νὰ σοῦ 'μιλήσῃ. Ἐχουν καμμιὰ φορὰ καὶ τ'
ἄφυχα φυχή, καὶ τοῦ βουνοῦ ἡ πέτραις, οἱ τοῖχοι τοῦ παλαιοῦ
σπητιοῦ καὶ τὰ καμπαναρεῖα τῆς ἐκκλησιᾶς ἐκφρασι ἀνθρωπινὴ
καὶ μυστικὴ λαλιά.

Χυμένα μέσ' 'ς τὰ καταπράσινα κλαδιὰ ἐπρόβαλλαν τὰ ἔμ-
μορφα σπητάκια καὶ γύρω-γύρω τοῦ χωριοῦ ἡ λεύκαις ἡ πανύ-
ψηλαις, ποῦ ἀπλωναν ἀγκάλαις καταπράσιναις, σάν νὰ ἤθελαν νὰ
προφυλάξουν τὸ χωριὸ ἀπ' τὸ 'λιοπύρι τοῦ βουνοῦ.

Ἐκεῖ 'ς τὴν ἄκρη τοῦ χωριοῦ, ποῦ μέσα 'ς τὰ πλατάνια χά-
νεται ἡ μάννα τοῦ νεροῦ, ἡ λυγεραῖς Σαρακατσάνισσαις μὲ τὰ
'ψηλὰ καὶ ἔμμορφα κορμιὰ ἐβγῆκαν ν' ἀγναντέφουν τὴν περπα-
τησιὰ τῆ δύσκολῃ, ποῦ ἔκαναν τὰ μουλάρια μας ἐπάνω 'ς τὰ
κατσάβραχα.

Τ' ἀπόσπασμα ἐπήγαινε μπροστά καὶ 'πίσω ὁ Μῆτσος ὁ λο-
χίας μὲ τὴν κάπα του ἐβάδιζε κοντὰ εἰς τὰ μουλάρια τραγου-
δώντας.

Τὸ μονοπάτι ἔπερνε τὰ πλάγια τοῦ βουνοῦ κορδελιαστό, κου-
ραστικό, ἀνάντιο.

Δεντρὶ καὶ θάμνος καὶ κλαρὶ κανένα. "Ὅλα κατὰξερα. Κι' ἀ-
πάνω δυὸ κορφαῖς γυμναῖς καὶ μαδημέναις

Μὰ κάτω ! "Ὡ τὸν ὠραῖο κάμπο τῆς Ἀγυιάς μὲ τῆς χλωραῖς,
χλωραῖς μουρηαῖς καὶ τὰ 'ψηλὰ τὰ κυπαρίσσα, τῆς λεύκαις, τὰ
πλατάνια, τῆς συκαῖς. Μία στενὴ λωρίδα γῆς, ἀνάμεσα Κισσάβου
καὶ Μαυριβονιοῦ, γεμάτη ἔμμορφα καὶ πρασινάδα.

Περίξανθα γρασιδία ἀπὸ 'κεῖ κι' ὁλόλευκα χωριὰ παντοῦ ἐπλοῦ-

μιζαν τοῦ κάμπου τὸ πρασινωπὸ ὡς τὰ βουνὰ τῆς Ζηγοῤῃς μετὰ τῆς πολλὰς τῆς καστανιᾶς καὶ τ' ἄγρια ρουμάνια.

Κι' ὅσῳ ἐπέραμε τὰ πλάγια τόσῳ ἐξάνοιγε ὁ κάμπος κ' ἐπρόβαλλε 'ς τὴν ἄκρην ὁ γαλὸς γαλάζιος, ἡσυρὸς, ἀπέραντος. Ἡ Σκόπελος κ' ἡ Σκιάθος ἔγερναν δειλὰ δειλὰ, πίσω ἀπὸ τοῦ Πηλίου τὰ βουνὰ κι' ὁ ἥλιος ἐγρύτωνε τὸν οὐρανὸ κ' ἔλουε τῆς κορυφαῖς των.

Ὅταν ἐβγήκαμε 'ς τὴν κορυφή, ἄλλαις κορυφαῖς τοῦ ἰδίου τοῦ βουνοῦ ἐπρόβαλαν, ἡψηλότερη ἢ μιὰ ἀπ' τὴν ἄλλη "Ἐτσι καμμιὰ φορὰ καὶ 'ς τὴ ζωὴ βγαίνουν κινούργιοι πόθοι ἀπάνω 'ς τοὺς παλῆρους καὶ κάνουν νὰ τρέγῃ τὴν ψυχὴ ὡς που νὰ ἀποστάσῃ!

Ὁ Κίσσαβος ἐλόκληρος ἀπλώνουνταν τώρα μπροστά μας κ' ἐσώρειχε τ' ἀπέραντο βουνὸ τῆς λαγκαδιᾶς 'ς τῆς λαγκαδιᾶς καὶ τῆς κοντοραχούλαις ἕως ἀπάνω εἰς τοῦ προφήτη Ἡλίου τὴν κορυφή, ποῦ ἀντικρύζει τὸ Γέρο-Ὁλυμπο.

Τὰ ἔλατε τὰ μελαγχολικά, ποῦ ἀγαποῦν πάντα τοὺς ψυχροὺς καὶ χιονισμένους τόπους. ἐστόλιζαν τὰ πλάγια τοῦ βουνοῦ κ' ἡ λιγεραῖς ὀξυαῖς ἐσκέπαζαν τῆς λαγκαδιᾶς μετὰ τὸ γλῶρό τους φύλλο.

Ἀκόμη λίγων λεπτῶν περπατησιᾶ κ' ἐφθάσαμε 'ς τὴ Στρούγγα, εἰς τὸ ζυγὸ τῆς ῥεμματιᾶς.

Ὁ Κωτσαρῆς ὁ τσέλιγκης ἔκραζε νὰ μάσσουν τὰ σκυλιὰ κι' ὁ Μῆτσος ὁ λοχίας ἐπίασε τὰ χαλινάρια.

— Γειά σας, χαρά σας, μπιστικοί!

— Καλῶς τὸν καπετάνιο!

Ἐρρίξαν κάτω οἱ εὖζωνοι τῆς κάππαις κι' ἀπίθωσαν τὰ ὄπλα κατὰ γῆς νὰ πιοῦνε μιὰ σταλιά.

Ὁ Κωτσαρῆς μᾶς ἔφερε γεμᾶτο οὔζο τὸ παγοῦρι καὶ ἤπιε πρῶτος 'ς τὴν υγεία μας.

— Καλῶς ὠρίσατε, παιδιὰ!

Κ' ἐπῆρε βόλτα τὸ παγοῦρι.

— Ἐδῶ 'ς τὴ ρίζα τῆς ὀξυᾶς νὰ φτιάστε τὰ γιατάκια, εἶπε ὁ Μῆτσος ὁ λοχίας. Καὶ σὺ ρε Ντρίβα, πήγαινε κάτω 'ς τὴν Περίδοιο νὰ φέρῃς χρύσο νερὸ νὰ πιοῦμε.

Ἐχώθηκε ὁ Ντρίβας μεσ' 'ς τὴ ῥεμματιὰ κι' οἱ ἄλλοι ἐπῆραν τοὺς μπαλτάδες. Ἐκοψαν δυὸ-τρεῖς ὀξυαῖς, κ' ἔφτιασαν ἕνα μανδρὶ ἀπὸ κλαδιὰ νὰ κόψουν τὸ ἄγερν τὸ ψυχρό, ποῦ ἐκατέβαζαν ἡ κορυφαῖς.

Μεσ' 'ς τὸ μανδρὶ ἔτρωσαν τὰ κλέφτικα γιατάκια ἀπὸ λατσοῦδια μαλακά.

Μπροστά ἀνάψαν τὴ φωτιά, ἀφ' οὗ κατέβασαν κορμούς ξε-
ρούς. ποῦ τοὺς τραβοῦσαν πέντε ἄνδρες.

Σὲ λίγο πῆρε ἡ φλόγα δυὸ τρία μέτρα ἀψηλά, καὶ ἔλαμπε
τριγύρω τὸ λαγκάδι.

Ὁ μπιστικὸς μᾶς ἔφερε τὰ δυὸ σφαχτά. Οἱ εἴζωνοι τὰ πέ-
ρασαν 'ς τῆς σουβλαῖς καὶ τὰβαλιν ἀνάρχα 'ς τὴ φωτιά. Τῶνα
ἀπὸ 'δῶ, τᾶλλο ἀπὸ 'κεῖ καὶ παρὰ πέρα γύριζαν τὰ κοκορέτσια.
Καθίσταμε τριγύρω 'ς τὴ φωτιά, ἀπάνω 'ς τὰ λατσούδια.

Τὰ πρόβατα βοσκοῦσαν μὲς 'ς τῆς ῥεμματιαῖς. Γλυκὰ κι'
ἀνάρχα ἀντιφωνοῦσαν τὰ κουδούνια. Ὁ Κίτσας, μιὰ θεοσκό-
τεινὴ σκιὰ ἀπὸ τῆς γῆς τὰ κατακλείδια ὡς τὸν οὐρανό, 'σάν
σκιόχτρο ἔγερνε ἀπὸ 'πάνω μας κι' ἀπὸ τῆς ῥάχης κατέβαινε
τ' ἄερί μαλακό, μαλακό, ἀλλὰ ψυχρὸ καὶ παγερό.

Ἡ πυράδα τῆς φωτιάς, ποῦ θὰ τὴν ἔβλεπε ὅλος ὁ κόσμος ἀπὸ
κάτω, ἦτανε ἔτσι ἀγαπητή.

Ἐμαζευτῆχαν πρὸ σιμὰ ἀκόμη τὰ παιδιὰ, χωμένα μὲς 'ς τῆς
κάμπαις, ἐκάθισαν δυὸ ἄλλοι 'ς τὰ ψητὰ κι' ὁ Κωτσαρῆς ἔφερεν
βόλτα τὸ παγούρι.

— Ὡς ποῦ νὰ γίνουν τὰ σφαχτὰ δὲν λέτε, ὅρε παιδιὰ, κανένα
παρχμῦθι, εἶπε ὁ Μῆτσος ὁ λοχίας.

— Ὁ Ντρίβας ξέρει, κύρ-λοχία, πολλά, ποῦ εἶν' ἀπ' τὸ Βελοῦχι.

— Αἰντε, ῥε Ντρίβια, πές το συ.

— Ἐγὼ κύρ-λοχία, θὰ πάω 'ψηλά 'ς τὴ ῥάχη νὰ σκουζῶ
'σάν τὸ λύκο. Νὰ ἰδῆς νὰ γελασθοῦνε ὅλοι οἱ μπιστικοί, νὰ σκά-
σουν ἀπ' τὰ γέλοια.

— Ἀλήθεια, εἶνε λύκος μοναχὸς ὁ διαβολάνθρωπος, εἶπε ὁ δε-
κανέας.

Καὶ ὁ Ντρίβας ἐσηκώθηκε σιγὰ—σιγὰ ἀπὸ τὴν συντροφιά καὶ
χώθηκε εἰς τὸ σκοτάδι.

Σὲ λίγο ἀπ' τὴ ῥαγούλα πῆρε τοῦ λύκου τόσο καλὰ ὁ Ντρίβας
τὴ φωνή, ποῦ οἱ μπιστικοὶ ἄρχισαν νὰ φωνάζουν ὅλοι ἀπὸ κάθε
μιὰ κορφή, ὅπου εἶχανε τὰ καραούλια.

— Χάϊ, χάϊ, χάϊ, χάϊ! ! ! !

Κι' ἀντιλαλοῦσε ἡ ῥεμματιά ὡς κάτω εἰς τὸ δάσος

— Σιγὰ καὶ τὸν ἐδιώξατε τὸ λύκο, εἶπε ὁ λοχίας γελῶντας.

— Ὅρε τὸ σκυλί! κι' ἐμένα μποροῦσε νὰ γελᾷ, ἐπρόσθεσε
ὁ τσίλιγκας.

Καὶ ἐγελοῦσαν οἱ ἄνδρες γύρω 'ς τὴ φωτιά. ἐν ᾧ ἀντιλαλοῦσε
ἀκόμη τὸ φαράγγι ἀπ' τῆς φωναῖς τῶν μπιστικῶν.

— Στὸ Βελοῦχι, κύρ-λοχία, τὸν φωνάζουν λύκο ὅλοι οἱ πα-
τριῶταις του.

— 'Αμ' σοῦ εἶν' αὐτὸς ἓνα ζουλάπι. Πρόσεχε, ρὲ Γκάβα, σὺ μὴ σοῦ καῇ τὸ κοχορέτσι.

Καὶ ὁ λοχίας ἔστριψε τὸ καμπυλωτὸ μουστάκι του, γιατί τὸν κτύπησε ἡ μυρουδιά.

— Σίς. σ. σ. σ. εἶπε ἑξάφνου ὁ Κωτσαρῆς, γυρίζοντας πρὸς τὸ βουνό.

— Τί τρέχει, τσέλιγκα, καὶ μουρμουρίζεις; ἠρώτησε ὁ Μητσος ὁ λοχίας.

— 'Ακοῦτε;

— Τί;

— Πάλι φωνάζει τὸ στοιχειό!

'Σὰν μουγκητό, 'σον ἄμανές λυπητερός, ὡσὰν παραπονιάρικο τραγοῦδι μᾶς ἤρχετο μία φωνὴ ἀπ' τῇ κορυφῇ τῆς ῥάχης.

— Τί λές, ρὲ Κωτσαρῆ;

— Σᾶς λέγω, εἶνε τὸ στοιχειό.

— Μωρέ, τί στοιχειό μοῦ μελετᾷς. Ὁ Ντρίβας τραγουδεῖ.

— Ὅχι, κύρ λοχία, δὲν εἶνε τοῦ Ντρίβα ἡ φωνή, εἶπε ὁ δεκανέας.

— Στάκα λοιπὸν νὰ ἰδῇς.

Καὶ ὁ λοχίας σφύριξε δυὸ—τρεῖς φοραῖς μὲ τῇ σφυρίκτρα ποῦ εἶχε 'ς τὸ σελάχι, ἐν' ᾧ ἀντιλαλοῦσε τὸ φαράγγι ἀπὸ τοῦ δεκανέα τῇ φωνή.

— Ορέ, Ντρίβα, ὀρέ! . . .

Ὁ Ντρίβας ἔφθασε ἀπὸ τὴν ἄλλῃ τὴν μεριὰ γελαστός.

— Ἐσὺ ἐτραγουδοῦσες ἐκεῖ 'πάνω;

— Τί μπαίνει ὁ λύκος 'ς τὸ τραγοῦδι, εἶπε γελαστός ὁ Ντρίβας.

— Κύτταξε τὸ χάχα, εἶπε ὁ λοχίας. Βρὲ ἐγὼ σοῦ μιλάω. Πρόσεξε καλά. Τραγουδοῦσες ἐκεῖ ἀπάνω:

— Ὅχι.

— 'Αμ' ποῖος ἐτραγουδοῦσε τὸ λοιπόν.

Ὁ Ντρίβας ἐσήκωσε τοὺς ὦμους.

— Ἐννοια σου, βρὲ ψευτολύκο. Σὲ διορθῶνω ἐγώ.

Ἐάφνω ἀκούστηκε καὶ πάλι ἡ ἴδια ἡ φωνὴ 'ς τῇ σιγαλιὰ καὶ 'ς τὸ σκοτάδι.

Τώρα τὰ μάτια ὅλων μας ἐκαρφωθήκανε 'ς τὸν Κωτσαρῆ.

Ὁ τσέλιγκας ἐσταυροκοπήθη τρεῖς φοραῖς καὶ εἶπε μὲ τρεμουλιαστή φωνή:

— Θεὸς σχωρέσ' τονε τὸ βασιληᾶ, ποῦ καρτερεῖ τὰ παλληκάρια.

'Εσώπατε γιὰ μιὰ στιγμή καὶ ἔπειτα μᾶς εἶπε πάλι:

— Βλέπετε ἐκείνη τὴν κορυφὴν ἐδῶ σιμά, ὅπου σηκώνεται 'σὰν

κάστρο: Ἐκεῖ εἶνε ὁ πύργος ὁ παλιὸς τοῦ βασιληᾶ, ποῦ κτίστηκε ἐδῶ καὶ τόσα χρόνια. Ρουμάνια κλείουν τῆς πόρταις του καὶ ἄγρια χορτάρια φυτρώνουνε 'ς τοὺς τοίχους, ποῦ λές καὶ τοὺς ἔκτισαν δράκοντες τοῦ παλικοῦ καιροῦ. Ἡ πέτρας ἐσάλεψαν ἐδῶ κ' ἐκεῖ καὶ πέσαν ἢ καμάραις, μὰ τὰ θεμέλια κρατοῦν, γιὰτ' εἶνε στοιχειωμένα.

Ὅταν οἱ Τοῦρκοι σκλάβωσαν τὴ χώρα, τοῦ βασιληᾶ ἓνα παιδί μὲ λίγα παλληκάρια ἐπῆρε τὰ βουνά. Νὰ μὴ χαθῇ ποτέ, εἴπε ὁ βασιληᾶς, προτοῦ νὰ ξεψυχήσῃ, τὸ ματωμένο μου σπαθὶ καὶ ἡ χρυσῇ κορώνᾳ.

Καὶ τὸ παιδί τοῦ βασιληᾶ μαζὺ μὲ τᾶλλα φυλακτὰ ἐπῆρε τὰ βουνά.

Ἡ χώρας ἦσαν σκλάβαις 'ς τοὺς πασσάδες κ' ἡ ἐκκλησιαστὴς ἐγείνανε τζαμιὰ. Μόνο ἀπάνω 'ς τὰ βουνά μπορούσαν νὰ σωθοῦν τὰ δύο φυλακτὰ μαζὺ μὲ τοὺς τσελιγκάδες. Μὰ ἡ Τουρκιὰ ἤξερε πῶς ὅσω ζῇ τὸ βασιλόπουλο καὶ λάμπει ἀπάνω 'ς τῆς κορυφαῖς τὸ ματωμένο τὸ σπαθὶ καὶ ἡ χρυσῇ κορώνᾳ τοῦ χριστιανοῦ τοῦ βασιληᾶ, ποτέ ἢ χώρας του δὲν θὰ ἦτανε δικαῖς του. Κ' ἐπῆραν τὸ κατόπι τὸ βασιλόπουλο.

Πασσάδες μὲ ἀσκέρια, γιανίτσαροι, κονιάροι γιὰ τὸ ἔρημο παιδί τοῦ βασιληᾶ ἐστῆσανε καρτέρι.

Ἐκαίγανε τὰ δάση νὰ μὴ βρῇ ἴσκιον νὰ κοιμηθῇ κ' ἐρρίχνανε φαρμάκι 'ς τὸ νερὸ κ' ἐσουβλίζαν τοὺς τσελιγκάδες. Καὶ τὸ παιδί τοῦ βασιληᾶ ἐγύριζε ἀπὸ κορυφὴ σὲ κορυφὴ κι' ἀπ' τῶνα βουνὸ 'ς τὸ ἄλλο.

Ἔτσι περάσανε χρόνια πολλά. Μακρὰ ἀπ' τὰ χρυσὰ παλάτια, τῆς ὁμορφαις τῆς πολιτείαις καὶ τοὺς πρωτεινοὺς του θησαυροὺς τώρα ἓνας διωγμένος βασιληᾶς ζῇ μὲ τοὺς τσελιγκάδες καὶ τοὺς μπιστικούς.

Κάθε φορὰ ποῦ πρόβαλε ἡ ἀνοιξή 'ς τοὺς κάμπους κ' ἐλυώνανε τὰ χιόνια 'ς τὰ βουνά τὸ βασιλόπουλο τότε 'ς τοῦ Γέρου—"Ὀλυμποῦ τὴν κορυφὴ καὶ πότε 'ς τοῦ Κισσάβου, ἀκαρτεροῦσε γιὰ νὰ ἰδῇ, ἃς ἦνε κι' ἀπὸ μακρὰ, 'ς τὴ διάφανη τοῦ ἡλίου ἀνατολὴ τὸ πατρικὸ του τὸ βασίλειον. Τὸ Ἅγιον Ὅρος ἀπ' ἐδῶ καὶ πέρα τῆς Πόλης τὰ βουνά μὲ τὰ χρυσὰ νησιά, τὸν Πίνδο μὲ τὰ Ἄγραφα ἀπὸ κεῖ καὶ τοὺς σταυραετούς, ἐκεῖθε τὸ Βελοῦχι τὸ φηλὸ, τὴ Γκιώνα καὶ τὴ Λιάκουρα, τῆς Ρούμελης παρέχει τὰ βουνά ὡς πέρα 'ς τὸ Βοδιά.

Μὰ πάντα ἐρχότανε τὸ χελιδόνι μὲ ματωμένο τὸ φτερὸ καὶ τὴν οὐρὰ φαλιδισμένη ἀπὸ τῆς Πόλης τὰ βουνά. Τὰ λάφια δὲν πῆγαιναν 'ς τῆς βρύσαις γιὰ νερὸ καὶ ἡ λαφίναις ἔφευγαν θλιμ-

μένας, γιατί όλα τὰ ἔσκιαζε ἡ σκλαβιά. Καί τὸ πτωχὸ τὸ βασιλόπουλο μὲ τὰ λίγα του τὰ παλληκάρια ἐκκοτεροῦσε μὲ ὑπομονή, κρατῶντας τὸ ματωμένο τὸ σπαθί καὶ τὴ χρυσὴ κορώνα, μὲ τὸ διαμαντένιο τὸ σταυρό, τὴ μόνη του κληρονομιά.

Ὅταν ἦρθε καιρὸς γιὰ νὰ πεθάνῃ ἐφώναξε ὅλους τοῦ βουνοῦ τοὺς μπιστικούς καὶ τὰ δικὰ του παλληκάρια. Καὶ ἔδωσε διαταγὴ ἀπάνω σ' ἐκείνη τὴν κορυφὴ νὰ τοῦ χτίσουν ἕνα Πύργο. Ὁ Πύργος νὰ εἶνε ὁλόγυρα κλειστός καὶ ἔς τὴν αὐλή του θέλος. Καὶ κάτω ἀπὸ τὸ θόλωμα νὰ γείνη τὸ κιβοῦρι.

Μέρας καὶ νύκταις δουλεύαν ὅλοι μαζί νὰ χτίσουνε τὸν Πύργο. Καὶ ὅταν ἔγιναν ὅλα ἑτοιμα κ' ἔθεμελίσθη ὁ Πύργος, εἶπε ὁ διωγμένος βασιληῆς νὰ τὸν ἀκούσουν ὅλοι :

— Εἰς τὸ κιβοῦρι θάψτε με μαζί μὲ τὴν κορώνα καὶ πάρτε μόνο τὸ σπαθί. Ἡ κορώνα θὰ κρατῇ τὰ θέμεθλα τοῦ Πύργου στοιχειωμένα καὶ τὸ σπαθί θὰ σᾶς ἀνοίγῃ δρόμο ἔς τὸν ἐχθρό. Καὶ ὅταν ἡ ὄψη τοῦ σπαθιοῦ θὰ λάμψῃ ἔμπρὸς ἔς τὴν Πόλι, οἱ σταυραστοὶ τοῦ βουνοῦ θὰ φέρουν τὴν κορώνα ἕως τὴν Ἀγιά Σοφιά, νὰ τὴν ἰδοῦνε οἱ ἐχθροί, νὰ φύγουν ἀπ' τὴν Πόλι !

Ἐπέθανε ὁ διωγμένος βασιληῆς καὶ θάφτηκε ἔς τὸν Πύργο. Τὰ παλληκάρια πῆραν τὸ σπαθί κ' ἐσκορπισθῆκαν ἔς τὰ βουνὰ κ' ἐπλήθυναν καὶ αὗξησαν. Τώρα κανεὶς δὲν ξέρεي τὸ σπαθί ποῦ βρίσκεται καὶ τίνος χέρια μιὰ φορὰ ἔς τὴν Πόλι θὰ τὸ φέρουν. Μὰ ἡ κορώνα εἶν' ἐδῶ ἔς τὸν Πύργο ἀπὸ κάτω. Καὶ ὁ διωγμένος βασιληῆς κάθε φορὰ ποῦ ἀνοιξὴ προβάλλει, φωνάζει ἀπὸ τὸ κιβοῦρι του τῆς νύκταις, ν' ἀντιλαλήσουν ὅλα τὰ βουνὰ, ν' ἀκούσουν τὰ παλληκάρια, νὰ θυμηθοῦνε τὸ σπαθί, νὰ θυμηθοῦν τὴν Πόλι. . . ».

Κι' ὁ τσέλιγκας ὁ Κωτσαρῆς ἔκαμε πάλι τὸ σταυρό του.

— Θεὸς σχωρέσ' τονε τὸ βασιληῆ, ποῦ καρτερεῖ τὰ παλληκάρια !

— Ἀπάνω ὅλοι, ρε παιδιὰ, ἐφώναξε ὁ Μῆτσος ὁ λογίας. Πάρτε ὁδὸν ἔς τὰ χέρια σας νὰ πάμε γιὰ τὸν Πύργο.

Τρεῖς ἄνδρες πῆραν ὁδὸν καὶ ὁ Κωτσαρῆς ἐτάβηξε μπροστά, ποῦ ἤξερε τὸ δρόμο.

Ἐπήραμε τὸν ἀνήφορο, μέσ' ἔς τὰ γρια ρουμάνια.

Ἐπρόγιναν τὰ πρόβατα ὅταν εἶδαν τὰ δαδιά καὶ τὰ σκυλιὰ μᾶς πῆραν τὸ κατόπιν.

Ὅταν ἐφτάσαμε ὑψηλὰ ἔς τὴν κορυφὴ ἐφάνηκε ὁ Πύργος μέσα ἔς τὴν λάμψη τῶν δαδίων, θεοπελέκητα λιθάρια ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀγκωνάρια ἀπ' ἐκεῖ πελώρια, βράχη σὲ βράχους κορτεροὺς καὶ μαυρισμέναις πέτραις.

Ἐδορασκελεύαμε τοῦ Πύργου τὴν κρεμισμένη τὴν καμάρα κ' ἔμπήκαμε εἰς τὴν αὐλή, ποῦ τὴν ἐσκέπαζαν χορτάρια.

Ἐχασκε ὁ Πύργος ἀπὸ ἄνω, κ' ἔλαμπαν τ' ἄστρα τοῦρα-νοῦ, ὥσάν καντύλια ἀνέσπερα 'ς τοῦ βασιληᾶ τὸν τάφο.

— Δός μου τὸ ὄπλο, κύρ λοχία, εἶπε σιγὰ ὁ Κωτσαρῆς

Κ' ἐκτύπησε μὲ τὸ κοντάκι μιὰ πλάκα ποῦ ἦτανε 'ς τὴ μέση τῆς αὐλῆς. Ἀντήχησε ὁ Πύργος ἀπὸ τὸ κτύπο μὲ μιὰ πα-ράξενη βοή, σὰν νὰ ἔβγαине ἀπ' τῆς γῆς τὰ φυλλοκάρδια.

— Ἀκουσε, εἶπε, κύρ λοχία. Ἐδῶ κοιμᾶται ὁ βασιληᾶς.

Οἱ ἄνδρες ἔβγαλαν τότε τὰ φέτια κ' ἔκαναν ὅλοι τὸ σταυρό-τους. Καὶ μέσ' 'ς τὴ σιγαλιὰ τοῦ Πύργου ἀντήχησε ἀπ' ὅλους μιὰ εὐχή :

— Θεὸς σχωρέσ' τὸ βασιληᾶ, ποῦ καρτερεῖ τὰ παλληκάρια !

Μὰ πότε θὰ βογοῦν τὰ παλληκάρια νὰ πᾶν μὲ τὸ σπαθί 'ς τὴν Πόλι ;

Αὐγουστος, 1896

Α. Θ. ΣΠΗΛΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

Πῶς βλέπει ὁ μεθυσμένος.

— Μά, χριστιανέ, στραθὺς εἶσαι ; Δὲν βλέπεις πῶς εἶναι ἄνθρωπος ἡ μπροστά σου :

— Ἰσα-ἴσα μάλιστα σὲ βλέπω διπλό . . .

— Αἴ, λοιπόν :

— . . . καὶ ἤθελα νὰ περάσω ἀνάμεσα 'σ' οὓς δυό σας !